

KS BRINJE

Čudovite lutke v rokah osnovnošolk

Majda Severjeva je duša lutkovne skupine – Zadovoljni mladi igralci in gledalci

Majda Sever

osnovne lutkarske veščine in lutke v njihovih rokah ožive, govore, skačejo, se vesele in jokajo. Vajo so imele ob našem obisku sprva v kletni sobi, nato pa kar na prostem, pred blokom. Kar takoj se je okrog zbrala kopica otrok, ki so z odprtimi očmi strmeli v lutke, ki so zaživele v grmovju. Doživetje...

Zasluge za ta doživetja pa gredo predvsem tovarišici Majdi, ki prenekatere dopoldne in popoldne v pozni večer preživi ob lutkah. Pod njenimi spretnimi rokami nastajajo čudovite lutke, pomaga ji tudi hčerka, pa seveda po svojih močeh tudi lutkarice iz petega razreda. Izdelki so zares enkratni, človek je prav presenečen, ko zve, da so lutke nastale iz odpadnih krp, iz pene, iz barve, ki je ostala na gradbišču. Obilo iznajdljivosti in volje, pa nič drugega ni treba...

»Ko človek vidi, kaj otrokom pomenijo lutke, tako tistim, ki igrajo, kot tistim, ki jih gledajo, ne more imeti nikakršnih pomislekov glede uvrstitve obnove lutkovnega gledališča v program gradnje predlaganega samopriskpevka,« pravi Majda Sever. »Seveda pa pričakujemo, da bodo v lutkovnem gledališču odprta vrata tudi za amaterje, da bomo lahko tudi mi pokazali svoje delo in znanje številnejšemu občinstvu.«

Skupini pomagajo v šoli, pa tudi stanovalci bloka, kjer vadijo, so pokazali veliko razumevanja. In tako se po kleti spreha volk, ki poje rdečo kapico, ukvarjajo se s problemom kraljevega glavobola, ptice rešujejo mlado partizanko, brez nezgod ni niti medvedek rjavček, zabavna pa je tudi zgodba o kamnu, slami in fižolčku. Otroci nastopajo za otroke in ob tem ne manjka veselja. Prepričani smo, da bo-

SMOLETOVI AKVARELI

Kot spomin in novo srečanje

Včasih nas pritegnejo slike, ki imajo namen predvsem opozarjati na dogodke ali iztrgati pozabi nekatere objekte. Sicer kvalitetno narejene slike: pa se nam vendarle postavi vprašanje, zakaj ne bi s fotografskim aparatom nadomestili čopiča in barv.

Ko se ustavimo ob enajstih Smoletovih akvarelih, ki so na ogled v avli družbenega centra Bežigrad pod naslovom »Partizanske delavnice na Primorskem« spoznavamo, da je prijetno videti tudi slikarjevo videnje in občutenje preteklosti. Mešana tehnika (risbe in akvarel) nam bliskovito pomaga razumeti partizansko življenje; vidimo, da so partizanom popravljali čevlje, šivali perilo in obleko, kako so delali lopatice za turbine partizanskih elektrarn, kje so imeli skladišča za živež, da so imeli partizani svojo žago, usnjarsko delavnico... Z vsem tem se srečamo, ko postanemo pred Smoletovimi akvareli. Nekje razkošje barv, ki že kaže na skorajšnjo osvoboditev, drugje pa mehki, skoraj skriti toni, kot da mora biti objekt varno skrit pred sovražnimi očmi. Napetost in veselje, ki vejeta s teh akvarelov, nam takšno razstavo še bolj približata; obenem pa se ohranja tradicija narodnoosvobodilne borbe; kot spomin in kot novo srečanje.

M. ŠUBELJ

NA RAŠICI

Ex tempore je bil živ...

V zadnji številki našega glasila smo zapisali, da bo tudi letos živžav na Rašici. Vsako leto se namreč zberejo ob obletnici požiga te vasi nad Ljubljano mladi in stari, da bi s čopičem, nekateri pa celo z dletom, upodobili pejzaž in življenjski utrip tega konca Slovenije.

Domačini in sprehajalci so se v začetku, ko je ex-tempore na Rašici začel z delom, nemalo čudili delu likovnikov, danes pa so otroci in starejši s papirjem, platni, čopiči in barvami vsakdanja stvar. Letos, ko mineva štirideset let od požiga Rašice, od dni, ko se je začelo v revoluciji kovati bratstvo in enotnost jugoslovanskih narodov, je bila manifestacija posvečena 40-letnici vstaje jugoslovanskih narodov in narodnosti. Udeležba je bila rekordna. Sodelovali so pionirji vseh bežigradskih šol, šol iz Domžal in nekaterih srednjih šol. Letos so bili prvič povabljeni tudi pionirji iz ostalih ljubljanskih šol in Kamnika. Veselo razpoloženje, ki so ga s seboj prinesli polne malhe mladi slikarji, je prevažalo Rašico. Dobre volje, ki jo je bila polna Rašica v petek, pa ni primanjkovalo tudi v soboto, ko so tja prišli likovniki ljubitelji; izkušeni, povečini stari znanci rašiskega ex-tempora.

V petek, soboto in nedeljo je bila na Rašici na ogled razstava slik z lanskoletnega ex-tempora; razstavo so si domačini in turisti z zanimanjem ogledali. Ex-tempore, ki ga je organizirala Zveza kulturnih organizacij občine Ljubljana Bežigrad, je bil del svečanosti in prireditev v okviru praznovanja praznika krajevnih skupnosti Gameljne-Rašica. Množica slikarjev pa je pripravljala pravo vzdušje Rašici, ki je v nedeljo sprejela preživele borce 1. kamiškega bataljona in njihove goste.

M. Š.

DA SE NE IZGUBIMO

Na pot z vodnikom

Slovenci radi potujemo. Vzpodbudne za to moderno obliko nomadstva so raznolike in jih razčlenjuje posebna veda. Za nas velja, da se na pot vedno češče odpravljamo pripravljeno, se pravi, strokovno podkovani.

Doslej smo posegali predvsem po vodnikih v tujih jezikih. Za manj zahtevne so bile vabljive brošure založbe Polyglott iz Münchna, za natančnejše Michelinovi vodniki in zbirka Guide Bleu. Mladina je imela rada Europe in Jeans, angleške publikacije s popotnimi napotki in cenejšimi možnostmi.

Zaradi zmanjšanja uvoza težko pridemo do navedenih in drugih ustreznih tujejezičnih knjig. Zato je pomembno, kaj so poznamo, kaj so ustreznega pripravili naši založniki.

Prevaljalci se očitno več posvečajo leposlovju kot tovrstni publicistiki. Serija vodnikov po inozemstvu izhaja pri nas od leta 1978 pri Državnih založbi Slovenije. Odločili so se za prevode Polyglottovih turističnih vodnikov, ki jih prizadevno prevaja in prireja Slava Rakovec. Ozira se po naših sosedih, kamor najčešče zahajamo. Doslej so izšle Italija (1978), Avstrija (1979), Grčija (1980) in Madžarska (1980).

Vodniki so po nemško pregledno sestavljeni. Osnovnim zemljepisnim podatkom o deželi sledita zgodovna pregleda zgodovine in umetnostne zgodovine. Dodani so opisi znanih mest z zemljevidi in predlogi krožnih potovanj. Ne manjkajo niti kulinarčne posebnosti in praktični napotki. Cene vodnikov so dostopne: od 75 do 125 dinarjev.

do mladi lutkarji radi prišli gostovat tudi k vam, če jih boste povabili! STANE DROLJČ

NA RAZSTAVO

Povabilo v ZRMK

V razstavnem prostoru Zavoda za raziskavo materiala in konstrukcij razstavlja eden mlajših slikarjev iz naše občine, Bojan Vasilič. Razstavljenega dela kažejo na novi talent, ki si utira pot v likovni svet z mladostno zagnanostjo in kvalitetno slikarsko tehniko. Smele in izvirne zamisli, izpoved časa, v katerem živimo in kanček larpurartizma razstavljenim slikam daje poseben čar. Slika v sliki se nam ponuja v razmišljanje, prav tako prefinjeno izdelani detajli, pa spet moreča zabrisanost. Razstavljenega dela Bojana Vasiliča so vredna ogleda, čeprav je del te razstave mladi umetnik pokazal že spomladi v Bežigradski galeriji.

M. P.

TEČAJ

Moderni ples

Kulturno umetniško društvo Stadion vabi osnovnošolce, srednješolce in študente k sodelovanju v skupinah modernega plesa.

Vaje bodo v družbenem domu Stadion, na Staničevi 41, v trimskem kabinetu. Osnovnošolci naj pridejo vsak ponedeljek in četrtek od 16.30 do 18.00, srednješolci vsak ponedeljek in četrtek od 18.30 do 20.00, študentje pa vsak torek od 16.00 do 17.30 ter od 17.00 do 18.30!

Dekleta in fantje, pridite!

BEŽIGRAJSKI PEVSKI ZBORI (3)

V tem prispevku si bomo ogledali pevsko prizadevanja ljubiteljev petja v vaseh vzhodnega dela naše občine. Krajevni skupnosti Dol in Beričevo-Brinja imata marsikaj skupnega. Svoje čase je bila ta povezanost še močnejša. V Dolu prepeva moški sekstet, ki ga vodi Rudi Perbil, v Beričevem pa ženske v pevskem zboru KUD Jurij Flajšman, pod vodstvom Mihe Vahna

Ljubitelji lepega petja v Beričevem so ob stoletnici smrti svojega rojaka, znanega skladatelja Jurija Flajšmana sklenili, da njihov kraj ne sme ostati brez pevске dejavnosti. Leta 1974 so v tem kraju obnavljali spomenik skladatelju in se ob tem zavedli svojega kulturnega dolga rojaku, ki je ime kraja ponesel v svet. Že naslednje leto so z vso zagnanostjo ustanovili mešani pevski zbor KUD Jurij Flajšman. Prvi dirigent je bil profesor Janez Osredkar. V tem sestavu je zbor prepeval dve leti. Moški del zboru ni zdržal in zbor je ostal ženski. Od ustanovitve so zbor vodil profesor Janez Osredkar, tovariš Princičič, Jernej Habjanič, Tomaž Faganel, Danica Slabanja, Marija Kvas in sedanji zborovodja Miha Vahen. Ni potrebno posebej omeniti, kdo je duša kulturne dejavnosti v Beričevem. To je Minka Šimenc.

Zbor prepeva na prireditvah doma in tudi izven občinskih meja. V Šentvidu je nastopil že trikrat. Članice zboru so skoraj vse iz

Kulturni dolg rojaku

Beričevega, le ena prihaja iz Vidma. Članice si želijo več udeležbe v pevski dejavnosti. Želele bi pritegniti še vse tiste iz domače vasi, ki imajo glas in smisel za petje. Mnogokrat pride veselje do petja šele kasneje. Lahko bi rekli, da lepo petje človeka pritegne šele, ko se znajde v družbi ljudi, ki jim je petje konjiček in razvedrilo.

Te besede so posebno zapisane dekletom

V Dolu prepeva moški sekstet, v Beričevem pa poje ženski pevski zbor

in ženam okoliških vasi, to je Dola, Šentjakaoba, Brinja, Pšate. Rekli smo že, da glasba ne pozna meja. Vaje imajo v Kmetškem domu in s prostorom ni težav.

Tiha želja vseh pevk in seveda petju naklonjenega občinstva je ustanovitev mešanega pevškega zbora. Zlasti za mlade je bolj prijetno, če je družba mešana. Upanja za tak napredek je trenutno zelo malo.

Pevski glasovi so v glavnem zasedeni, le soprani so v manjšini. Ko izostane pomemben glas, je treba takoj poiskati nadomestilo,

kar pa je mnogokrat zelo težko.

Ne smemo prezreti, da ima kljub kratkemu stažu zbor že nekaj plaket in pohval, ki jih je prejel na svojih nastopih. Nastopov je bilo do sedaj že preko štirideset, od teh devet izven občinskih meja. Čeprav imajo pevke svoje družinske obveznosti, se vaj udeležuje lepo število pevk. Razumljivo je, da vaja ne more biti učinkovita, če je udeležba premajhna.

Osebna izkaznica seksteta iz Dola je naslednja: prvi zametki datirajo že iz leta 1955. Takrat je začel peti moški kvartet, ki pa se je kmalu razvil v oktet. V tem sestavu so pevci iz Dola prepevali vse do leta 1966. Do lanske jeseni je nato pevška dejavnost zamrla. Veselja do petja ni možno enostavno zatreti in med sedanjimi pevci so člani nekdanjega okteta. Vadijo enkrat tedensko v pomožnem prostoru v šoli. Nerodno je pozimi, ko prostor ni zakurjen. Pravijo, da najprej zapojejo eno udarno, tako, da se malo ugrejejo, po-

tem pa nekako gre. Trenutno sekstet nastopa še v »civilu«. Dobili so sredstva za nakup harmonija. Ugotovili smo, da je sekstet sicer še rosno mlad, kar pa ne moremo trditi za pevce. To so možje že v zrelih letih, nekako od 30 do 55 let. Tako kot v Beričevem, si tudi v Dolu želijo, da bi sedanji zbor razširili. Mogoče kdo, ki ima lep glas niti ne ve, da sekstet obstoja in ne ve, da je prosti čas, ki ga mnogokrat ukradeš samemu sebi, lepše preživeti ob lepi pesmi. Zboru manjka basist. Basisti, ki brundate za lastno zabavo časa, oglasite se!

Vodja seksteta zatrjuje, da so najlepši spomini na čase, ko so nastopali še z oktetom. Vse so delali sami, prenašali so kulise, prevažali se na kamionu in seveda nastopali. To so zares lepi spomini.

Nekaj ugotovitev in misli, ki so sorodne za oba zbora. Vsi žele, da bi se zbori razširili in izpopolnili, s kvalitetnimi glasovi.

Skupni »dobavitelj« bodočih pevcev na področju obeh zborov je seveda šola. Na šoli v Dolu delujeta dva zbora, ki ju vodijo učitelji glasbe. Znano je, da se zlasti učenci višjih razredov vozijo iz oddaljenih krajev in po napornejem pouku je zanimanje za vaje manjše.

Naj bo kakorkoli že, če je veselje in dobra volja, se premaga marsikatera težava!

JOŽE ŠIMENC